

Но това бѣ далечъ отъ да удовлетвори безпрѣстаннитѣ нужди на ковчезничеството. Рѣшиха да прибѣгнатъ къмъ нови заеми и да истрѣгнатъ утвърждаванетоъ имъ, като употрѣбаватъ дѣ сила, а дѣ и хитрость.

На 18 ноемврий вечерята, прѣдсѣдателя на парламента получи заповѣдь да свика членовѣтъ му за едно кралско засѣданіе часѣтъ къмъ осемъ на другата сутрина. Единъ голѣмъ брой не можа да се яви, но имаха грижата да извѣстятъ увреме тие въ чието съгласіе бѣха увѣрени. Краля откри засѣданіето съ една строга рѣчь: той обяви „че само нему принадлежи върховната власть, само негова, независимо и всецѣло, била законодателната власть и че само той можаль да свиква генералнитѣ щати; че той нѣмалъ нужда отъ никоя извънредна власть за да управлява държавата; че той не билъ считаль прѣдставителитѣ на третѣ съсловія за друго освенъ за единъ *по обширенъ свѣтъ* и че той самъ щяль да бжде за винаги *посрѣдникъ на тѣхнитѣ прѣдставления и на тѣхнитѣ жалби*.

Въ сѣщото време краля обѣща да свика генералнитѣ щати прѣди 1792 година.

Слѣдъ това бѣха прѣдставени новитѣ укази за заемитѣ. Тѣй като прѣдсѣдателя се готвяше да прѣброи гласоветѣ, Людовикъ, като се посвѣтва съ министра си, извика: „Заповѣдвамъ указа ми да бжде внесенъ въ протоколитѣ“. И тѣй като херцогъ Орлеански бѣше произнесаль думата беззаконие, „законно е, когато го азъ изисквамъ“ каза краля, който бѣ възпитанъ въ всичкитѣ традиции на деспотизма. Парламента протестира, като отказа да впише указа въ протоколитѣ си.

Противяніето се продължаваше. Палата рѣши да свърши съ всичко това чрѣзъ единъ *сoup d'Etat* (прѣвратъ): той заповѣда да грабнатъ отъ засѣданіето двамина отъ най смѣлитѣ опозиционери г. г. Еперемниля и Гоалара и да ги испратятъ въ далечни затвори. Слѣдъ това, въ